

nogen officiel, men kun som et Hjælpe middel til at efterspore et forløst Skibs Nationalitet. De nu bestaaende Registreringsforhold have imidlertid efter Kontorets Erfaring medført, at bemeldte Mærke ikke længere har nogen Betydning, og derfor kun er til Besvær for alle Parter; navnlig gøre de Registrerings- eller Kendingsbogstaver, som ogsaa skulle indhugges, nævnte Mærke ganske overflødig, idet man ved at eftersøge de førstnævnte Bogstaver i den officielle Skibsliste straks kan forstaae sig alle fornødne Oplysninger om det paagældende Skib.

Alle Søstater, som ere i Besiddelse af et udviklet Registreringssystem, have derfor ogsaa efterhaanden affattet slige Nationalitets Bogstaver; jfr. f. Eks. de engelske, tyske, hollandske, franske og nordamerikanske Registreringslove.

Da oftnævnte Mærke saaledes smaa betragtes som forældet, og det kun vil lede til Stuefælde, hvis man i Udlandet forsøger paa at benytte det som Bevis for et Skibs danske Nationalitet, idet kun Nationalitets-Certifikatet der som her er gældende som Bevis for dets Identitet, Register-Tonnage, Kenderforhold m. m., samt da der endvidere gennem den Omstændighed, at de med midlertidig Nationalitetscertifikat fra danske Konsuler forsynede Skibe, paa hvilke bemeldte Bogstaver ikke ere indhugne, saalænge de sejle med slige Certifikater, ingenstunde vides, at have sølt nogen som helst Ulempe af Affavnet, formentlig er sørt et praktisk Bevis for Mærkets Urdværlighed, kan Hovedregistreringskontoret ikke indtrængende nok anbefale, at den foreliggende Lejlighed benyttes til at simplificere den vidtløftige og besværlige Mærkning af danske Skibe.

Udvalget bøjer sig for de anførte gode Grunde, men nærer ligesuldt Betænkelighed ved at affatte Mærkningen af de i Kongeriget hjemmehørende danske Skibe med Nationalitetsbogstaver, saa længe en tilsvarende Regel ikke er gennemført paa Island og i de vestindiske Kolonier. At Nationalitetsbogstavets Tilstedeværelse ifølge den islandske

Registreringslov, 25de Juni 1869 § 3 og Anordning for de vestindiske Kolonier 8de Septbr. 1871 § 3 er en Betingelse for at anerkende det paagældende Skib som et dansk registreret Skib, medens den kongerigste Registreringslov erklærer Bogstaverne for irrelevante i saa Henseende, er en Uoverensstemmelse mellem de forfættelige Landsheles Lovgivning, som ikke gjerne bør findes paa et Omraade, hvor ifølge dets Djemed, Skibenes Legitimation over for fremmede Magter, det størst mulige Fællesskab bør herse.

Udvalget nøjes derfor med at stille Forslag om, at Forstriften om registrerede Skibes Mærkning med Nationalitetsbogstaver, og om denne Mærknings retlige Virkning kan ophæves ved kongelig Anordning, saasnart en tilsvarende Bestemmelse er traadt i Kraft paa Island og i de vestindiske Kolonier.

Naar det dernæst i Paragraffens fjerde Stykke paahydes, at Skibet skal have sit Dybtgaaende (tjdelig) mærket for og agter, men det i Bemærkningerne til Lovforslaget, S. 59 er fremhævet, at Angivelsesmaaden i danske eller engelske Fod eller i Decimeter formentlig kan overlades Gjerens egen Bekvemmelighed, da har Registreringskontorets Chef med megen Styrke henledet Opmærksomheden paa det for danske Skibe Betænkelige i denne Angivelsesmaadens Frihed. Det fremhæves af Chefen, der var en af de danske Delegerede ved Søfartskonferencen i Washington i 1889) at der paa denne enstemmig blev vedtaget en Bestemmelse om, at registrerede Skibes Dybtgaaende skal være mærket for og agter i engelske Fod eller i Decimeter. Denne Regels Vedtagelse er en naturlig Følge af, at enten det ene eller det andet af disse Maal benyttes som nautisk Maalenhed i saa at sige alle Søstater uden for Danmark.

Den engelske Fod benyttes saaledes i Norge, Storbritannien og Irland, de engelske Kolonier, de forenede Stater i Nordamerika, Rusland og Japan.

Meteren benyttes som Maalenhed i Sverige, Finland, Tyskland, Østerrig-U-